

ЦЕО ЖИВОТ ЗА ГОДИНУ ДАНА

(по мотивима истоимене ТВ серије Александра Аце Поповића)

Позориште Атеље 212

Сезона 2026/27.

Премијера:

18. септембар 2026.

Сцена „Петар Краљ”

Текст:

Нина Плавањац и

Вида Давидовић

Режија:

Стеван Бодрожа

Нина Плавањац и Вида Давидовић

ЦЕО ЖИВОТ ЗА ГОДИНУ ДАНА

(по мотивима истоимене ТВ серије Александра Аце Поповића)

Режија:
СТЕВАН БОДРОЖА

Инспицијенткиња:
Јована Матић
Суфлерка: Ана Бајрић

Сценографиња:
Милица Бајић Ђуров

Фотограф:
Бошко Ђорђевић

Костимографиња:
Татјана Радишић

Сарадница за сценски
покрет: Исидора Станишић

Сарадница за сценски
говор:
др Дијана Маројевић

Избор музике и звучних
ефеката: Стеван Бодрож

Организатор:
Бошко Радоњић

Асистенткиња
сценографиње:
Леа Синкевић

ИГРАЈУ:

Живко:
ГОРАН ЈЕВТИЋ

Живка:
ЈЕЛЕНА ТРКУЉА

Слађана:
ЈЕЛЕНА ПЕТРОВИЋ

Мирко:
ВЛАДИСЛАВ МИХАИЛОВИЋ

Маја:
НЕВЕНА ИГЊАТОВИЋ

Дејан:
РЕЉА ЈАНКОВИЋ

Премијера: 18.09.2026.
Сцена „Петар Краљ”
Сезона 2026/27.

РЕЧ РЕДИТЕЉА

Драма „Цео живот за годину дана“ која је својеврсна трилогија, написана од стране Нине Плавањац и Виде Давидовић, и која се изводи у једној вечери, омаж је култној серији истог имена, за коју је сценарио давних седамдесетих написао Александар Аца Поповић. Тежак задатак сажимања екстензивне форме првог југословенског ситкома, који је збиља приказиван током читаве једне године, са по једном епизодом сваке недеље, у три кратке драме које заправо функционишу као три чина једног целовечерењег комада, младе списатељице урадиле су необично луцидно, духовито и на моменте врло потресно. Успеле су на површину да извуку суштину Поповићеве саге, која је испод лепршавих дијалога и фриволних заплета крила једну много дубљу и мрачнију поруку - како се људски животи драматично промене, од почетног младалачког сна о срећи, слободи и аутентичности, у горки реалитет егзистенције који је проминула пуна компромиса, самозаваравања, малих и великих издаја самих себе и других. И збиља, ми у

овом комаду, и у овој представи, пратимо сатирични процес човековог пропадања, одустајања од себе, или пак немогућности да за своје идеала, од којих тврдоглаво не одустаје, нађе правао место у реалности - како код ког од ликова. Посебно је болно што у приказивању стајења сопствених драмских карактера, Аца Поповић тих седамдесетих није ни слутио деведесете, како ће тек оне изгледати у свом ужасу, у травестији морала и друштвених вредности. То су списатељице посебно вешто успеле да обраде, укрстивши Поповиће мотиве са својим слободним интерпретацијама тога како би персоне, чије темеље је Поповић поставио, на неки свој идиосинкратичан начин проживеле ужасне деведесете и у њима коначно потврдиле свој људски суноврат. Док буде гледала тешке судбине ових људи публика ће се непрестано и горко смешкати чиме се постиже тај тако карактеристичан Поповићев „фау“ ефекат - сви ликови су на моменте као неки зли кловнови, бескрајно смешни у томе како су ситни, или слепи од својих заблуда, али кроз

то што се смејемо фаталним грешкама њихових живота ми увиђамо да је испред нас стављено велико огледало, и да у њему видимо свој сопствени лик, наизглед искривљен али заправо баш онакав какав јесте, у свим својим изопачењима и тужним, судбинским заблудама.

Стеван Бодрожа

РЕЧ АУТОРКИ

Нина Плавањац

Деконструишући модел и архетипове сатиричне сапунице, покушале смо да пронађемо горку истину у самоостварујућем пророчанству смене генерација: свака нова генерација верује да се одриче образаца оних пре ње, да руши њихове норме и осваја нову слободу, а често само гради другачију верзију истог живог песка малограђанске средње класе.

Зато наслов Цео живот за годину дана за нас добија значење веће од познате изреке. Живот ових људи заиста пролеће у трептају ока: од фаталних љубави, великих снова и револуционарних побуда, преко сукоба идеала и компромиса, до тренутка када више нема времена да се избегавају одговори на питања: како смо провели свој живот? Јесмо ли волели довољно јако и чисто или смо, из страха и опортунизма, радије бирали да будемо вољени? Колико смо били храбри? Да ли би наши млади двојници препознали себе

у одразу људи у које смо се претворили?

Између животних очекивања, наслеђених образаца, неостварених снова и кавеза које себи градимо покушали смо да пронађемо место на којем можда почиње слобода. Или макар тренутак у којем човек коначно схвати да је имао избор.

Вида Давидовић

Двадесети век, век политичких преврата и великих идеологија, трајао је тачно сто година (као и сваки век), а свакоме ко је у њему живео - трајао је субјективно целих годину дана! Сви ратови су, на крају крајева, исти, ако се у свом четворогодишњем (или стогодишњем) трајању воде идеолошким системима и уверењима, док се човек у њима неопозиво мења, са временом или упркос њему, о темпора, о морес! Јунаци ове драме пролазе сличне процесе, они се

даве са идеологијом и смислом, успињу се и падају и проживљавају на својим леђима цео један век или целу једну годину. Кроз употребу различитих драмских средстава и кроз три популарна жанра - сапунице (мелодраме), гротеске и фарсе - Нина Плавањац и ја смо тежиле да прикажемо жариште егзистенцијалистичких премишљања, баналности, празних разговора и још празнијих живота два брачна пара и њихове деце у временима кад је политичко заправо било интерно, кућно, кад је постојало као део домицилне сфере. У животима Живке и Живка и Слађане и Мирка постоји много простора за разговор, постоји много простора за политику, за (не)етику, али јако мало за љубав. Такво је и време које их носи, цео тај век спољних и унутрашњих ратова и политичких освешћивања, иако ови људи, и даље чинећи грешке из незнања у лудим временима, носе и сопствену одговорност. Нина и ја смо покушале да вам покажемо и ту одговорност и њено наличје. Неки ликови су симпатични, а неки не, неки су мали пред системом, а неки кроје

системе. Било како било, надам се да вам неће бити досадни. И да ћете наћи бар мало емпатије за њих, јер, можда и знате, није лако проживети двадесети век, а поготово, као што можда и знате, није лако проживети баш цео живот за само годину дана!

ДОМАЋА АВАНГАРДА

Александар Поповић

Ја свакако говорим са великом радошћу о Атељеу 212 из једног најосновнијег разлога зато што се моја младост и младост Атељеа 212 подударају. Уопште, ситуација у позориштима тога времена била је да је домаћи писац био прилично занемарен, односно да су се позоришта са великим двоумљењима опредељивала да понеки драмски текст играју, и то више да задовоље неку формалну страну него што су имала такву потребу. Ја сам покушао да у позориште уведем свој амбијент, односно да уведем неки менталитет наших људи и да говорим о темама које нас највише интересују и то је почело са Атељеом још из старе зграде. Без лажне скромности могу да кажем да је нови Атеље отворен премијером мог комада „Љубинко и Десанка“. Од тог тренутка даљим комадима који су играни у Атељеу, „Крмећи кас“,

„Развојни пут Боре Шнајдера“ итд. позоришта су наједном дошла до неког другог закључка - да домаћи репертоар, односно домаћи писац помаже позоришту, диже уопште ниво позоришта, а да и не причам о једном огромном интересовању које се јавило код публике. Затим је настала једна велика поплава, не само у Атељеу него уопште у свим београдским позориштима, да се домаћи писац јако цени и игра и да се уопште рад позоришта не може више замислити без домаћег писца. Показало се чак и да се глумци нашег глумишта уопште, а посебно Атељеа 212 много боље сналазе, много боље препознају у домаћем тексту и налазе један свој стил глуме. Десио се да је Атеље 212 захваљујући читавом свом ставу према домаћем тексту одједном отворио врата домаћим писцима не само у оквиру свог позоришта, него су се и нека врата света

отворила. Све то што се јављало јављало се и са неким покретом у свету, неке авангарде, тако да смо ми створили, или бар почели да стварамо и неку своју авангарду за коју се наравно чуло и у свету. Али, после неког времена нашли смо се у ситуацији да, мислим, сасвим јасно не можемо да сагледамо куда нам даље ваља ићи. Емисија Позоришни салон, ТВ Београд, 1984.

АЛЕКСАНДАР ПОПОВИЋ

„Нећу писати оно што не мислим.“

Александар Поповић

Александар Поповић (УБ, 20. новембар 1929 – Београд, 9. октобар 1996) је један од најзначајнијих и најплоднијих српских драмских писаца. Био је и забрањиван и награђиван. Текстови Аце Поповића су се, ипак, показали јачим од забрана тако да су многи играни за његовог живота. Више пута је био одстрањиван из позоришног живота да би се у њега успешно враћао. Писао је за позориште, радио и телевизију. И за децу, и за одрасле. Написао је око 40 позоришних драма, око 50 радио-драма, 12 ТВ-драма и 500 других ТВ емисија, као и десетак дечијих романа, а текстове које је написао за дечији програм Радио Београда немогуће

је избројати. Али његов стварни опус је много већи. Неке његове драме нису изведене, многе су изгубљене, многе остале по фиокама. Провео је пет година на Голом отоку. По повратку са Голог отока се бавио различитим пословима да би обезбедио егзистенцију. Био је молер, асфалтер, цинкограф... На позив Душка Радовића почиње да сарађује у дечијем програму Радио Београда. Живео је искључиво од својих дела, без иједног друштвеног положаја и ма какве привилегије. Себе је звао позоришним пролетером. „Александар Поповић је један од оних писаца који има свој свет; он у њему проналази теме, и у њега травестира чак и оне митове који не припадају најдословније том свету; тај свет се материјализује говором и материјал је говора, он је самостална чињеница... Тај свет је свет београдске периферије; типичне велеградске периферије која је увек готово мала гето – целина, „миље“ у уском, двосмисленом значењу те речи. У њој не живе људи тек приспели из села, него онај мали свет што генерацијама живи у предграђима и

једва залази у центар, а потребан центру јер га опслужује, у првом реду занатима и својим сумњивим пословима: шнајдери, водоинсталатери, воскари, молери, лимари, затим свет периферијске забаве (кафеџије, музиканти, пеливани), сиротиња без занимања и по који периферијски интелигент“ - написала је Мирјана Миочиновић о Александру Поповићу и његовом драмском стваралаштву. Написао је више од четири стотине епизода за ТВ серије намењене деци и одраслима. Најпознатије су: Цео живот за годину дана, Вага за тачно мерење, На слово, на слово, Љубав, ах љубав, ТВ буквар, Рађање радног народа, Успон и пад Жике Проје...

Писао је и драме за децу: Невиђена Црвенкапа, Пепељуга, Снежана и седам патуљака, Јарац живодарац и др. Написао је и романи и приче за децу: Девојчица у плавој хаљини (1961), Тврдоглаве приче (1962), Судбина једног Чарлија (1964), Гардијски потпоручник Рибанац (1968), Како се воли Весна (1974)...

Аутор је дванаест тв драма (Намештена соба, Ни црно, ни бело, Кад се сетим

среће, Свињски отац...) и више од педесет радио драма: Црвени Архимед, Бајка о путу, Страшне ствари, Грлица... Објављивао је приче у Полетарцу, Пиониру, Змају, и другим часописима за децу. У Атељеу 212 изведено је једанаест представа по његовим делима: Љубинко и Десанка (два пута), 30.12. 1964. и 8.10.1996, Крмећи кас, 24. 2.1966, Развојни пут Боре Шнајдера, 13. 2. 1967. године, Капе доле, 17. 2.1968, Мрављи метеж, 2.12.1989, Чарлама, збогом, 18. 4.1995, Смртоносна мотористика, 15. 2. 2005, Пазарни дан 18. 5. 2010. Плау Поповић, 17.1. 2012. и Мрешћење шарана, 28. 04. 2016. године.

СТЕВАН БОДРОЖА

Рођен је 1978. године у Београду. Завршио је Позоришну режију на Факултету драмских уметности у свом родном граду. Више од двадесет година професионално је активан на позоришним сценама у Србији, Црној Гори, Босни и Херцеговини и Аустрији. Радио је у Београдском драмском позоришту, Битеф театру, Народном позоришту у Београду, Атељеу 212, Малом позоришту „Душко Радовић“, Драми и опери „Мадленианум“, Црногорском народном позоришту, Мостарском театру младих, Босанском народном позоришту у Зеници, Театру Нестроухоф-Хамаком и Хундстурм театру у Бечу као и у низ других позоришта. Девет година предавао је на Факултету

драмских уметности у Београду. Режирао је текстове значајних класичних као и савремених писаца. Неке од драма које је поставио на сцену су: „Медеја, материјал“ Хајнера Милера, „Прометеј у оковима“ Есхила, „Ифигенијина смрт у Аулиди“ Еурипида, „Учене жене“ Молијера, „Госпа од мора“ Ибзена, минијатуре Самјуела Бекета.... Од савремених текстова режирао је драму „Господин“ Филипа Лолеа, „Лице од пламена“ Мариуса фон Мајенбурга, „Мали Геза“ Јаноша Хаја, „У самоћи памучних поља“ Бернар Мари Колтеса, „Ласице“ Бојане Мијовић, „о.РЕСТ ИН ПЕАЦЕ“ Јетона Незираја, „Млијеко у праху“ Драгане Трипковић, „Пупољци“ Сање Домазет (по мотивима поезије Васка Поле), „Смећарник“ Косте Пешевског и многе друге. Са својим представа учествовао је на многобројним фестивалима од којих су најзначајнији: Фестивал Јоаким Вујић, Стеријино позорје, МЕСС, Битеф фестивал, Југословенски позоришни фестивал у Ужицу, Фестивал босанско-херцеговачке драме, Бијенале црногорског

театра... Двоструки је добитник награде за најбољу режију на Фестивалу Јоаким Вујић, а једанпут на Фестивалу савремене босанско-херцеговчке драме. Награду за најбољу режију добио је и на Фестивалу праизведби у Алексинцу. Као и у случају представе „Цео живот за годину дана“ често сарађује са млађом генерацијом драматурга. Тако је пре неколико година остварио запажену сарадњу са Установом културе „Вук Стефановић Караџић“ на текстовима „Casa Novak“ Тамаре Бијелић, „Трамвај звани самоћа“ (омнибус из пера Мине Ћирић, Галине Максимовић, Маше Радић и Неде Гојковић, амбијентално извођен у трамвају који се кретао кроз Београд), „Код шејтана или једна добра жена“ Сање Савић, као и на представи „.... и остали...“ (такође омнибус из пера Мине Ћирић, Галине Максимовић, Неде Гојковић и Маше Радић) која је освојила две глумачке награде на Стеријином позорју. У Србији остварује сарадње са низом позоришта изван Београда, са Позориштем младих Нови Сад, Позориштем „Јован

Стерија Поповић“ Вршац, Народним позориштем Кикинда, Народним позориштем Ужице, Пулс театром Лазаревац, Регионалним позориштем Нови Пазар, Народним позориштем Ниш, Народним позориштем Пирот, Позориштем „Бора Станковић“ Врање, Позориштем лутака Ниш. Живи, углавном, у Београду.

НИНА ПЛАВАЊАЦ

Нина Плавањац рођена је у Београду 1998. године. Са 17 година уписује Факултет драмских уметности у Београду, катедра драматургије, на којој дипломира 2019. године, под менторством Биљане Србљановић. На истом факултету 2025. године завршава мастер академске студије, на катедри за позоришну и радио режију, под менторством Кокана Младеновића.

Њени ауторски драмски текстови праизведени су у Македонском народном театру („Само глас“, режија: Марјан Нећак, 2021), Народном позоришту Сомбор („Каштел у језеру“, режија: Марјан Нећак, 2021), Народном позоришту Кикинда („Облаци“, режија: Стеван Бодрожа, 2023) и Народном позоришту Суботица („Акваријум“, режија: Нина Плавањац, 2025). Режирала је представе „Акваријум“ у Народном

позоришту Суботица, по сопственом тексту, и „Острво девица“ у Дорћол плацу, по драматизацији романа „Острво девица“ Наташе Марковић, по тексту Нађе Мишковић, 2025. године.

Добитница је Стеријине награде за драмски текст „Име у пепелу“ 2024, награде за најбољи неинсценирани босанскохерцеговачки драмски текст Босанског народног позоришта Зеница 2025, за драму „Петрова лутка“, и награде за најбољи драмски текст за децу, за драму „Дневник Ане Франк“ 2025. године. Била је финалисткиња за Стеријину („Бесмртни“, 2015), Хеартефакт („Где дрвеће сјаји“, 2016), и европску Аурору („Где дрвеће сјаји“, 2024) награду, као и добитница друге награде Неда Деполо за радио драму („Арчибалд и Аро“, 2016) и награде за најбољу радио драму Радио Телевизије Србије („Ноктурно“, 2018). Поново је номинована за награду Аурора 2026. године („Параживот“), чије се објављивање победника очекује у октобру. Ауторка је драматизације „Настасја Филиповна“, по мотивима романа „Идиот“ Ф. М. Достојевског

(КПГТ, режија: Страхинја Падежанин, 2024), и „Дневник Ане Франк“ (Позориште Пинокио, режија: Стеван Бодрожа, 2025). Била је драматуршкиња на представама „Коса“ (адаптација: Роберт Ленард, Позориште младих и Новосадско позориште, режија: Петер Телихај, 2019), „Прозор“ (ауторке Катарине Николић, Београдско драмско позориште, режија: Никола Бундало, 2023), „Сада није јули“ (аутора Ђорђа Косића, Атеље 212, режија: Лука Грбић, 2024), „Мушкост у грлу“ (група аутора, КЦ Магацин, режија: Милош Јањић, 2024), „На отвореном друму“ (аутора Стива Тешића, Народно позориште Суботица, режија: Никола Бундало, 2025), „Сабирни центар“ (аутора Душана Ковачевића, Народно позориште Суботица, режија: Даријан Михајловић, 2026).

Као коауторка драмских текстова радила је на представама: „Деца Паклене поморанџе“ (са Коканом Младеновићем, Позориште младих, режија: Кокан Младеновић, 2022), „Гуливерова путовања“ (са Браниславом Илић,

Позориште младих, режија: Кокан Младеновић, 2022), „4 зида“ (са Александром Јовановић и Бојаном Тасићем, Позориште Бора Станковић, режија: Стеван Бодрожа, 2023), „Људи без гробова“ (са Александром Јовановић, Регионално позориште Нови Пазар и Београдско драмско позориште, режија: Стеван Бодрожа, 2023), „Цео живот за годину дана“ (са Видом Давидовић, Атеље 212, режија: Стеван Бодрожа, 2026)

Представе на којима је радила као ауторка и драматуршкиња селектоване су и награђене на више од 20 регионалних и међународних фестивала. Сем драмских текстова, пише и сценарије – ауторка је сценарија за кратке игране филмове селектоване и награђене на више од 50 домаћих и интернационалних фестивала: „Поход на Мјесец“ и „Кашика“ у режији Марка Џамбића, и „Девојка и мачка“, „Желим само да ме нађу“ (квалификован за Оскара за кратки филм) и „На далеки пут“ у режији Лазара Вранића.

Драмски текстови су јој објављени на српском, енглеском, македонском и пољском

језику у зборницима и антологијама. Запослена је као кућни драматург Народног позоришта Суботица и на културно-уметничком програму Радио Београд 2 као хонорарни сарадник. Живи у Београду.

ВИДА ДАВИДОВИЋ

Вида Давидовић је српска и босанскохерцеговачка списатељица, драматуршкиња и теоретичарка драме и књижевности, запослена на Институту за књижевност и уметност у Београду. Рођена је у Источном Сарајеву 1998. године. Одрасла је у Бањалуци. Дипломирала је драматургију на Факултету драмских уметности у Београду, а мастерирала на смеру Теорија драмских уметности и медија на истом факултету. Други мастер завршила је на

Универзитету Небраска–Линколн у САД, на одсеку за креативно писање, као Фулбрајтова стипендисткиња. Данас је докторанткиња Филолошког факултета Универзитета у Београду. Ауторка је комада „Бруклин и мачке у контејнерима“ (ФИСТ – Андреа Каргачин, а потом и Регионално позориште Нови Пазар – Јелена Богавац), „Прославе“ (Градско позориште Јазавац, у склопу омнибуса „Бањалука“ – Никола Бундало), „Црна овца“ (Краљевачко позориште – Снежана Тришић) и „Мали ратови и кабине Заре“ (Народно позориште Републике Српске – Ивица Буљан). Лауреаткиња је Конкурса Стеријиног позорја за оригинални домаћи драмски текст за 2021/22. годину са комадом „Мали ратови и кабине Заре“. За исти текст добила је и награду „Слободан Селенић“ (ФДУ) за најбољу дипломску драму, Специјалну награду за драмски текст на 23. Фестивалу босанскохерцеговачке драме у Зеници и Награду за најбољи драмски текст савременог

аутора на 43. Позоришним/казалишним играма БиХ у Јајцу.

Њене драме изводе се у Србији и Босни и Херцеговини. Претежно је интересују теме односа жене према телесности, одрастању и трауми, а у последње време све више пише о томе како се геополитички положај Балкана и његово постколонијално наслеђе уписују у искуство жена са простора бивше Југославије.

Ауторка је романа „Мучнина: о неодрастању“, у издању Контраст издаваштва, који је ушао у шири избор за НИН-ову награду за најбољи роман 2022. године.

Сарадница је Недељниковог портала „Велике приче“.

ПРОДУКЦИЈА И ТЕХНИЧКА
РЕАЛИЗАЦИЈА
Помоћник директора позоришта: мр
ГОРАН МИРКОВИЋ
Сектор технике и информационих
технологија

Координатор опреме /извођења
представа : СЛОБОДАН ЦВЕТКОВИЋ

Графички уредник: МАРИЈА ЈЕВТИЋ
Графички дизајнер: АЛЕКСАНДАР
ТЕРЗИЋ

СЦЕНСКА ТЕХНИКА
Шеф сценске расвете: ИГОР
МИЛЕНКОВИЋ
Мајстор светла: МАРКО ЂОКИЋ
Сценска расвета: ДРАГАН
МАСЛАРЕВИЋ, ДУШКО КОВАЧЕВИЋ,
МАРКО ПАВЛОВИЋ, ЖЕЉКО
ПОСРКАЧА

Музички продуцент / Дизајнер звука:
ДРАГАН СТЕВАНОВИЋ – БАГЗИ
Мајстор звука: МИРОСЛАВ
ПЕТРУЉЕВИЋ
Звук: ЛИДИЈА МИРОВИЋ

Видео : ИГОР НИКОЛИЋ, СТЕФАН
РАЈНИНГЕР
Видео / Администратор ИТ система:
МАРКО РАДОЊИЋ

Креатор сценске маске: ДУБРАВКА
БУШАТЛИЈА
Маскер / власуљар: НЕВЕНА
ПЕТРОВИЋ, АНАСТАСИЈА ОТОВИЋ,
ЈЕЛИЦА МАРКОВИЋ

Мајстор позорнице: ВУЧЕ ВУЧЕТИЋ
Главни декоратер: ТОМИСЛАВ
РАДОСАВЉЕВИЋ
Декоратер цуг мајстор: АЛЕКСАНДАР
ЂУРЂИЋ, ЗОРАН СИМИЋ
Декоратери: МИЛОШ ЂИРИЋ,
МИЛОВАН МИЛОВАНОВИЋ, МИША
МУРАТОВСКИ, ДРАГАН ЂИРОВИЋ,
ВЕСЕЛИН ПЕТРОВИЋ, СЕНИША
СИМИЋ, ДУШАН МИХАЛЛОВИЋ, ВОЈА
КОСТИЋ, ЂОРЂЕ ПЕТРОВИЋ

Шеф транспорта: ПЕТАР БОЖАНИЋ
Транспорт: ЗОРАН ЈАНКОВИЋ,
НИКОЛА ШАРОВИЋ, ПЕТАР ЖАРКИЋ

Главни реквизитер: САША
ПИВАЉЕВИЋ
Реквизитери: МИЛАН РАДОВИЋ,

ДЕЈАН СТОЈИЉКОВИЋ, МИЛОШ
РОДИЋ

Главни гардеробер: БРАНКО
ПЕТРОВИЋ
Гардеробери: СЛОБОДАНКА
ПЕТРОВИЋ, ЕМА ДЕМИРИ, СНЕЖАНА
ВУЛИЋ
Техничар за прање и хемијско
чишћење: МАРИНА ЗАРИЋ

СЦЕНСКА ОПРЕМА
Столарски радови:
Главни мајстор за израду декорске
опреме
МИЛАН ЦВЕТКОВИЋ

Браварски радови:
Главни мајстор за израду декорске
опреме
АНДРЕЈА ПЕТРОВИЋ

Кројачки радови:
Главни мајстор: ЉИЉАНА
МИЈАИЛОВИЋ

Набавна служба: ПЕТАР ВЕЉКОВИЋ /
НИНОСЛАВ НАСКОВИЋ

Руководилац послова инвестиционог
и техничког одржавања: МИЛИЦА
МАРИНКОВСКИ

Помоћник директора позоришта
/ Сектор правних и финансијско
рачуноводских послова:
ВЕЛИМИР БУЛИЋ
Руководилац финансијско-
рачуноводствених послова: МИРА
БРКИЋ

Помоћник директора позоришта /
Сектор продукције и маркетинга:
ЈЕЛЕНА ФАТИЋ
Координатор организације програма:
БОШКО РАДОЊИЋ
Шеф маркетинга: ЈОВАНА БУЛАТОВИЋ
Односи са јавношћу и маркетинг:
БИЉАНА ШЕГО
Координатор комуникација: АНЂА
БРСТИНА

Драматуршкиња: ЈЕЛЕНА МИЈОВИЋ
Драматург: ДИМИТРИЈЕ КОКАНОВ
Драматуршкиња: ГОРДАНА ГОНЦИЋ

В.д. директора: ЉУБИША РИСТИЋ

2022

